

HIREK

* * *

— **Megszűnt a drágaság.** A következő sorokat kaptuk: Bárczy polgármester a Garay-téren volt. Szombaton volt a Garay-téren. Rendet teremtett a Garay-téren. Ugy van! Rendet! Megszüntette a baromfidrágaságot, megszüntette a tojásdrágaságot. Sőt tovább ment: megszüntette magát a tojást és a baromfit is. Szombaton volt a Garay-téren Bárczy.

Vasárnap nem volt a Garay-téren se — tojás, se baromfi, se Bárczy. Most még a főzelékárusokkal is hasonlóképen kellen eljárni és akkor megszűnik az ok, vele megszűnik az okozat is.

Nem lesz áru, de nem lesz drágaság sem! Vége lesz a sok sirámnak, panasznak.

Hiába, mégis csak sokat ér az, ha valaki megfelelő hozzáértéssel, rátermettséggel fog a dolgok intézéséhez.

Bárczy nagy adminisztrátor, Bárczy nagy talentum, nagy művész, sőt mondhatjuk, nagy bűvész.

Amit mások nem tudtak megszüntetni, azt ő egy ügyes kézlegyintéssel eltüntette.

És milyen egyszerű volt a dolog: valódi Kolumbus tojása.

Bárczy nagy kísérettel megjelent a szintéren. Rendőrök, vásári biztosok, tisztviselők, katonaság, népség nagy tömegben statisztált a műveletnél. Megállt a tojásoskofa előtt és kimondta a határozatot: ebből a tojásból 18 darab két korona és nem telt bele öt perc, egy tojás sem volt a piacon. A kofák tojá-

sostól, a tojások kofástól eltűntek a színtérről és a Garay-térről.

Bárczy meglegegedetten tekintett körül: ime, megszűnt a tojásdrágaság és tovább ment egy lépéssel. Több lépéssel ment tovább, egész a csirkekokafákig ment.

Megállt a legnagyobb előtt. (Nem a kofa volt a legnagyobb, hanem a készlete.)

Itt újból elhangzott a szentencia: egy pár csirke három korona. Páratlan jelenet következett erre. Mint a csirkék az elébük szórt ocsut vagy mint derék népfölkelőink a muszka lövészárkot, úgy rohanta meg a közönség a kijelölt pozíciót. Visitás, sikongás, ordítás, káromkodás és jajgatás töltötte be a léget.

Kosarak, szatyrok, női kalapok és asszonyok heverték a földön. A lelkesült tömeg azonban mit sem törődve az előttük fekvő akadályokkal, bátran és boldogan rohant a cél és a csirkék felé.

Bárczy és kísérete összetömörülve, boldogan szemlélte a fényes eredményt.

Néhány perc alatt elfogyott a háromkoronás csirke. Sőt akadtak figyelmes emberek, akik — ha a csirkét kézbe kerítették — nem sokat bibelődtek a három koronákkal, hanem azon igyekeztek, hogy előzékenyen átengedjék a helyet az utánuk törtetőeknek.

Közben a többi csirkekokafák összekapkodva áruikat, gyorsan elmenekültek.

A csirkék hamar elfogytak. Nem jutott mindenkinek. De azért senki sem távozott anélkül, hogy valamit: vagy egy pofont vagy egy főbeütést, egy oldalbarugást stb. ne vitt volna magával emlékül.

Az ájultan heverő asszonyok hamar magukhoz — és hazatértek.

Másnap már csak itt-ott lézengett egypár, az előző nap eseményeit nem ismerő kofa, néhány elárvult vagy özvegy tyukkal és csekély 5—6 koronáért vesztegették a csirkét, 8—10 koronáért a tyukot páronként.

Mint mindig, úgy most is akadnak elégületlen emberek, akik azt mondják, hogy ennek nem így kellett volna történni, hogy ez másképp is lehetett volna.

Hogy többen is juthattak volna olcsó csirkehez, tojáshoz és kevesebben pofonhoz és oldalbalökéshez.

Szerintünk nem lett volna muszáj Bárczy egész kíséretének egy helyen megállni, hanem a rendőrök, vásári biztosok, tisztviselők eloszolva, minden három-négy kofa között elhelyezkedve, ügyelhettek volna arra, hogy mindegyik a megszabott áron adja a portékáját és egy se szökjön meg a piacról. Arra is ügyelhettek volna, hogy a többi szakmabeli árusok ne rohanják meg elsőnek a standot és mint álvéők, ne kapkodjanak össze 4—5 pár csirkét, mintha azt megvásárolták volna, hogy azután később visszaadják a kofának.

Sőt a merészebbek arról is beszélnek, hogy vasárnap is kijöhettek volna egynéhány rendőrrel és vásári biztossal többen a piacra és azok nem a rőföskereskedők, hanem az élelmiszerárusok között járkálhattak volna.

A legtelhetetlenebbek arról is merészkednek ábrándozni, hogy kényszereszközöket is lehetne a renitenskedő kofákkal szemben alkalmazni.

Például akik most dacból nem akarnak árusítani, azoktól meg lehetne vonni az árusítási engedélyt.

Ha valamelyik talán önhibáján kívül nem tud árut vinni a piacra, azt igazoltatni kellene. Esetleg meg kellene valósítani a közéletelmzésnek annyiszor hangoztatott házi kezelését.

De ne hallgassunk az elégedetlen bujtogatókra, az örök lázongókra. Kiáltsuk egy szívvel-lélekkel: Éljen a drágaság- és élelmiszermentes budapesti piac!

(Dorong.)